

Xạ Thủ Phi Hành

Cứ mỗi lần nghe nói hồi trước tôi ở quân chủng Không Quân là thiên hạ -nhất là mấy bà mấy cô- hỏi liền rằng hồi trước anh lái máy bay gì?

Cũng không trách họ được, bởi vì trông tôi cao ráo đẹp trai quá xá, hiện đang là một kỹ sư, chủ một hãng khá lớn, lái xe Lexus mới toanh, tiêu tiền như nước, v.v. thì đâu có ai ngờ rằng ngày xưa tôi chỉ là một thằng lính quèn!

Đọc tới đây chắc có người bĩu môi ra mà nói:

-Thằng cha này “nổ” quá xá!

Hề hề, cũng phải cho tôi nổ tí chứ!

Bởi vì ngày còn đi lính tôi chuyên trị đại liên M60 rồi khi chuyển qua Trực Thăng Gunship tôi lại ôm cây minigun 6 nòng, bắn kêu ò ò như bò rống, khiến địch quân kinh hồn bạt vía, nên bây giờ phải nổ một chút xíu cho vui đời, yêu người vậy mà.

Quái đản một điều là sao thiên hạ lại có quá nhiều người cứ tưởng ai đi Không Quân cũng đều là Pilot hết, trong khi thực tế để đem một ông Pilot “lên giờ” thì cả hơn chục thằng “vô danh tiểu tốt” khác phải ngày đêm làm việc hùng hục như trâu, trắng đờ con mắt.

Nguyên do là các đấng Pilot thường cao lớn, mặc đồ bay vô coi oai hùng, các em nhìn thấy là nuốt nước miếng ừng ực rồi. Các bố ấy và các văn sĩ nửa mùa lại thường viết bài, viết truyện ca tụng cuộc đời mấy ông quá chời quá đất, nào là hào hoa phong nhã (Phi công ra

đi... gái theo ngấp đường!); nào là anh dũng lách người (Đi không ai tìm xác rơi), còn các ngành khác chẳng mấy khi có ai nói đến.

Nhớ từ ngày tôi đọc báo Lý Tưởng đến nay, chỉ thấy có Pilot Ke Phuong Toàn lái máy bay trực thăng thấy muốn té đái trong quần; anh Bé viết về ngành Kỹ Thuật sửa chữa phi cơ nằng nề vất vả; ông Thượng sĩ Thông viết chuyện Cơ Phi rớt ở Hạ Lào gần chết, còn cái ngành Xạ Thủ của tôi thì chỉ nghe đến cái tên là người ta đã ớn xương sống, nói gì viết ra nghề mình để người ta đọc.

Cũng chính vì cái vụ này mà hồi đó tôi có quen một em mà rồi sau không thành, khi ông già em biết cái chỉ số Xạ Thủ của tôi.

Khi bị bắt buộc chia tay em rồi, tôi chửi đổng:

-Me, đi lính mà không làm xạ thủ bắn ngay địch quân thì còn ra cái thể thống gì, bộ thằng Pilot nó bỏ bom không chảy máu hay sao. Me, ông làm như tui là Xạ thủ đại liên thì chưa kịp bắn, chỉ cần đến gần là con gái ông có bầu liền hay sao.

Thôi chuyện lâu rồi bây giờ tôi cũng không tức mà làm gì cho nó nhẹ thể và lên tăng xông, vì cũng may là con gái ông không lấy tôi, chứ nếu mà... thì cuộc đời cổ cũng không khá, tôi sẽ bóp... như bóp cò mini gun 4000 viên/1 phút thì cổ sẽ để sòn sòn năm một.

Tôi gia nhập Không Quân sau hơn một năm đi lính Bộ Binh.

Một năm ca bài “Lội bùn dơ băng lau lách xuyên đêm, sương trắng rơi đôi vai ướt lạnh mềm...” thì tôi lên Binh Nhất. Lúc Không Quân qua tuyển mộ những thằng vác súng đại liên M60 là tôi xung phong đi liền. Vác cây súng kên càng nặng nề, với băng đạn dài quấn quanh người, ba lô, cơm sậy, băng rừng lội ruộng còn không ngán, mà bây giờ được ngồi trên máy bay bắn xuống thì nhàn nhả biết chừng nào, phải nạp đơn gấp gấp.

Tôi về Tân Sơn Nhất vô khám ở khối Y Khoa Phi Hành.

Nhiều kẻ ứng thí rớt lộp độp nhưng tôi cái gì cũng tốt: Tim đập rất tốt, tăng xông vừa phải cho dù mới làm 20 cái nhảy xôm xong, tai thính như tai chó, mắt sáng hơn sao chỉ nhìn sơ con ruồi là biết con đực con cái, chỉ liếc thoáng qua là biết đũa con gái nào vú nở đít cong.

Nhưng khi bị chuồng cời ra cho ông bác sĩ Dụ khám tổng quát thì có vấn đề.

Anh TSI Hiếu bỏ cái thước đo chiều cao lên đầu tôi rồi anh phán:

-Thiếu thước tắc!

Tôi đành tôn anh ta lên:

-Thưa Thượng sĩ! Lái máy bay kìa thì lùn chút đỉnh không được vì không đập tới pê-đan, chứ cái thứ Xạ thủ đại liên trên máy bay trực thăng, nếu ngồi bắn không được, thì tui lom khom hay đứng cũng với tới cò súng được chớ có sao đâu.

Nhờ câu nói nịnh tâng anh ta lên một cấp, mà anh đã tâng lên cho tôi thêm vài xăng-ti-mét, để khỏi mang tiếng là Thành Lùn Mã Tử, thế là tôi vào lính Không Quân.

(Lúc này tôi nỏ là cao lớn đẹp trai chơi mà thôi, chứ người tôi tròn vo, mặc áo bay vào trông rất giống củ khoai!)

Tuy vậy cũng không phải là dễ ngon ăn đâu nghen, khám đằng trước coi hai hòn có cân nhau không, rồi họ cũng bắt chổng đít ra mà khám, tui nó kháo nhau rằng khám coi có lông đít hay không, nhưng tôi nghĩ là họ khám bịnh trĩ.

Mấy tờ báo lớn ở Sài Gòn thường có câu quảng cáo “Ai đau khổ vì bịnh trĩ” ai mà không biết, người nào bị bịnh này thì đi ỉa cũng còn khó chứ nói gì đến việc trọng đại là đi lính Không Quân.

Tôi được xếp theo học khóa II Vũ Khí Phi Hành ở mãi tận Nha Trang.

Mới từ chiếc C119 thùng đít bước xuống là cả chục ông cán bộ của TTHLKQ ùa ra hò hét, họ cứ tưởng tui là lính mới nên hù dọa đủ điều. Nhưng thực sự mấy anh chàng này là khóa sinh của Khóa II HSQ Truyền Tin, tính ra khi chúng tôi vào lính thì mấy thằng này còn học đệ tứ hay đệ tam là cùng. Họ cũng áp dụng hình phạt chúng tôi như mấy khóa Cơ Phi, nhưng khi nghe thằng trưởng khóa xưng danh là HSI Nguyễn Nén là dần dần họ lỏng ra (Thực ra khi vô quân trường phải báo cáo là Khóa Sinh, nhưng thằng Nén chơi nỏ, cứ xưng cấp bậc cho bọn kia nể vậy mà, đi lính tác chiến lên đến Hạ Sĩ Nhứt mà còn sống thì đừng đụng tới nó mà có ngày mang khốn).

Thế là chúng tôi tương đối thoải mái, không bị hành hạ nữa, hằng ngày cấp sách đến Trường Kỹ Thuật học về Vũ Khí.

Tôi cũng không biết tại sao lại bắt chúng tôi học về cây súng M60 làm gì nữa, vì đã từng ôm ấp em cả năm, tháo ra chùi rửa hàng mấy trăm lần, thì học về nó làm chi, trong bóng đêm hay nhắm mắt tôi cũng có thể tháo em ra từng mảnh rồi ráp lại trong vòng ít phút.

Cuối khóa thì có chương trình học về nhận dạng phi cơ ta và địch. Phi cơ phe ta và Mỹ thì dễ rồi, hồi còn ở chiến trường tôi cũng thường nhìn thấy nó: H34, UH1, CH47, CH54, OH6. Về máy bay có cánh thì O1, O2, C47, C119, C7, C123, C130, AH1, A37, F5, A6, F4C, v.v. Chúng tôi còn phải phân biệt những máy bay dân sự và vài loại đặc biệt của Air America nữa.

Còn về máy bay của bên kia thì có Mig 17, 19, 21 với cái máy bay “lên thẳng” MI6 trông hơi giống chiếc CH53 của Mỹ.

Mãn khóa thì tôi được gọi về KĐ74 ở Cần Thơ. Năm đó phi trường Trà Nóc chỉ có 2 phi đoàn Trực Thăng là 211 và 217. Chúng tôi ở trong dãy barrack của Phòng Huấn Luyện. Không biết ông Trưởng Phòng là ai, chỉ biết mình nằm dưới sự điều động của thằng cha TSI Viễn hắc ám, nó có cô vợ coi được lắm, nhưng bánh mì thịt cô ta bán cho tụi tôi thì mặn hơn thịt kho. Cứ mỗi sáng lúc 5g thì mỗi thằng được PHL cho mượn 1 cái nón bay, trong đó có 1 bịch gạo sấy, 1 hộp trái cây và một hộp thịt ba lát xách tòn teng lên phi đoàn.

Hồi đó Xạ Thủ còn thiếu nên gọi là về đây để Phi Huấn 3 tháng, nhưng trên thực tế họ cắt đi hành quân liền.

Tôi leo lên tàu bay có ông Trưởng phi cơ râu rậm coi phát gớm, lòng tự hỏi sao con bồ ông chịu được, râu chìa tua tua ra như rứa hôn nhau nhột chết cha luôn.

QLVNCH đang tấn công qua Miền, nên máy bay nào cất cánh cũng nhắm hướng Châu Đốc mà bay. Chừng 20 phút bay ven theo sông Hậu là đáp ở núi Sập núi Sam chi đó. Gần bãi đáp (chỉ to hơn cái sân bóng chuyền) là cái ao nuôi cá tra. Ông Pilot của tôi thấy có đứa con gái ngồi trong cầu nên hover gần một chút, ôi thôi mấy tấm lá dừa nước che cầu gió đánh tung lên bay qua phía bên kia, cô gái sợ gió cuốn bay theo, hoặc có thể rớt xuống đĩa nên hai tay bấu chặt cứng vô mấy cây cọc tràm, quần sa teng không kịp kéo lên nên phơi cặp mông trắng hếu, dòm thấy thương hết sức.

Một hồi sau liên lạc sao đó mà ông Đại úy nói mở dây cánh quạt, quay máy để đi tải thương bên Tà Keo.

Đồng ruộng Cam-Pu-Chia mùa này nước trắng xóa như biển, nhưng đó đây thỉnh thoảng thò lên những đám cây thốt nốt và những căn nhà cao cảng.

Đến một vùng kia khá cao ráo, đất đỏ như đất Miền Đông thì tôi thấy khói màu tím bay lên từ khu vườn của một ngôi chùa Miền mái nhọn. Xung quanh chùa có những cây gõ sao cỏ thụ và cây thốt nốt khá cao.

Ông Mévo bấm máy:

-Có khói tím ở hướng 3 giờ.

Ông Trưởng phi cơ vòng lại và... máy bay hạ thấp, có tiếng nói trong intercom:

-Clear cây.

Mẹ, ông nói cái gì rẹc rẹc... âm vang trong nón bay thế này. Tôi nghe thằng cha Cơ Phi hô “OK” nên cũng bấm máy hô theo “OK”.

Máy bay hạ xuống... nổ cái đùng, thân tàu lắc lư, sàng qua bên phải rồi đáp, lính bộ binh tràn ra đứng coi, máy bay hạ ga rồi tắt máy. Ông Đại úy chờ cánh quạt ngừng quay rồi leo lên nóc, nhắm nhé coi nó móp thế nào sau khi quạt một cú vô ngọn cây thốt nốt.

Méo có chút đỉnh thôi mà mặt ông ta nhăn như khi ăn mắm tôm, quay qua nhìn tôi rồi xỏ một câu:

-Clear như cặc!

Tuy nhiên ông cũng chờ mấy cái cánh thương binh bay về tới Quân Y Viện Cần Thơ, rồi đáp Trà Nóc luôn để Kỹ Thuật coi lại cái Rotor.

Tôi buồn bã xách lon tòn cái nón bay về Phòng Huấn Luyện. Tới ngang khu Nữ Quân Nhân thì thấy một bọn hơn chục thằng đang kiệu nhau trên vai mà nhòm vô dãy phòng tắm. Nhìn tôi đang đi thất thểu coi thảm thương quá, tụi nó tội nghiệp vời vào, rồi lại còn tận tình kiệu tôi lên vai để tôi nhìn cho sướng cuộc đời.

Tôi để nón helmet xuống rồi nhảy phóc lên vai hai thằng, vừa kê sát mặt vô hàng gạch có lỗ phía trên cao để nhòm gái tắm... Chưa phân biệt chỗ trắng cùng đen, lá tre khác lá ôi thế nào thì nguyên một thau nước nóng tạt ngay vô mặt, tôi tối tăm mặt mũi vội tụt xuống, hai thằng phía dưới cũng ướt mem. Phía trong mấy đứa con gái lính “Không Cu” cười ré lên chế diễu.

Mấy dãy barrack này Mỹ mới giao, thành thử hệ thống nước nóng rất nóng như nước sôi, nóng đến nỗi tụi tôi thường lấy trực tiếp đổ vô làm cơm sấy được cơ mà. Mặt tôi đỏ rần lên, không phải vì mắc cỡ mà vì da rát như bị phỏng.

Tôi lúi thủi ra lấy nón bay mà về chỗ ngủ của mình. Mẹ kiếp, thằng cà chớn nào nhân lúc lộn xộn, chĩa luôn mấy món đồ hộp và bọc gạo sấy của tôi, chỉ còn để lại cái nón helmet trống rỗng. Thôi, thế là chiều nay lại đành phải ăn bánh mì kẹp thịt kho mặn chát của con mẹ Viễn rồi!

Hồi trước tôi thông minh sáng láng lắm, nhưng kể từ khi bị tạt thau nước nóng ấy (không biết tụi nó có giặt đồ gì trong đó chưa) mà tôi bỗng ngu đi trông thấy.

Cái ngu còn hiển hiện trên mặt tôi mãi cho đến bây giờ, hể đàn bà con gái dỗ ngọt là lại: “Lần này mình ngu kiểu này, lần khác mình lại ngu kiểu khác”.

Ra trường là tôi “được” đi Đà Nẵng ngay, tới PD-213 có ông Trương Văn Vinh làm sếp vì ông Đặng Văn Phước mới lên 51CT rồi, sau đó chuyển qua 233 dưới quyền ông Bùi Quang Chính.

Trong có mấy năm mà tôi có quá nhiều Sếp: Ông Nguyễn Văn Thanh 233, ông Nguyễn Anh Toàn 239, ông Luân (hình như ông họ Phạm Đăng thì phải) Sau cùng là ông Huỳnh Văn Phổ ở 253.

Thôi, ngứa tay thì viết chơi về đời lính một chút vậy, nếu các bạn cho là tôi viết “có diên”, thì tôi sẽ viết thêm nữa để kể về chuyện tôi đi tán mấy em bán thuốc lá lẻ (để mua thiếu) và mấy em ở CLB (để dễ bề ghi sổ).

Tôi chẳng bao giờ đi tán mấy em nữ sinh nữa đâu, vừa tốn tiền dẫn em đi ăn chè hoặc xi-nê, mà đôi khi còn vỡ mặt, hận đời khi bố em biết tôi chính danh là Xạ Thủ Phi Hành.

Henry Hoang

Nguồn: Internet E-mail by Vũ Văn Chương chuyển

*Đăng ngày Thứ Sáu, August 26, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*